

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Herendi Artur*
Cím: *Intimitások a budapesti nemzetközi sakkversenyről*

Forrás: *Az Újság*
Bp. (Hely) *1921. 9. 17* (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

794.1

Hely

Idő

"1921"

Személy

Közn. nyomt. XX. sz. 22. sz.

Intimitások a budapesti nemzetközi sakkversenyéről.

(Starttól kezdve Aljechin a favorit. — A verseczi Kosztics mint amerikai. — Csendet kérünk! — A fogadási piac.)

Az öreg Popiel német sakkmeisterrel történt még a montecarlói nemzetközi tornán. A játszma sorsa függött a következő húzásától és hogy talán könnyebben menjen a dolog, feketekávét hozatott. Popiel megköszölte a kávét és mert keserűnek találja, a hadállást tanulmányozva, a cukor után nyúl. A húzás megtörtént, most az ellenfele következik, a ki gondolkodik egy ideig, látszólag keres valamit a sakktáblán, majd így szól:

— De Popiel ur, hová lett a királya!

Keresik, keresgélnek a megmattolásra szánt királyt, végre megtalálják a — Popiel feketekávéjában. A szórakozott Popiel ugyanis a cukor helyett a királyt dobta a feketébe...

A mostani budapesti nemzetközi versenyen hiába keresek szórakozott mestereket, a kik a sakktorna humorát „szállítják”, de bizony tizenkét nagyon józan és nagyon fiatal mestert látok a fehér és a fekete kockák fölé hajolva, mindannyi offenzívában az ellenfele királyának hadállása ellen. A fiatalabb sakkmeister-generációnak a versenye ez, legtöbbször már dicsőséges multra is tekinthet vissza, de mindannyi tiszteletet és becsületet érdemel, mert komoly tudomány szolgálatában állnak és milliók meg milliók figyelik minden egyes lépésüket, a mit a táblán tesznek. Mert nem lehessen tudni, hogy melyikből a fiatal mesterek közül lesz idővel egy Lasker, egy Charousek.

Látni kell, hogy mint járnak-kelnek a fiatal sakktanatikusok, noteszkönyvvél a kezükben, egyik asztaltól a másikhoz, hűsögesen jegyezve az egyes lépéseket. Milyen baldosság is ezeknek, hogy személyesen jelen

lehetnek egy komoly, nagy nemzetközi sakkversenyen. Mert a távollevők csak az újságokban közölt játszmákból szerezhetnek tudomást a torna érdekesebb partijairól, míg a torna összes játszmái a verseny befejeztével szeltek megjelenni könyv alakban. Az egyik mester elemzi a torna összes játszmáit, a könyvből befolyó jövedelemből azonban természetesen minden mester részesedik.

A mostani tornán a legnagyobb érdeklődés az orosz Aljechin iránt nyilvánul. Talán azért, mert orosz, talán azért, mert a legjobb csengésű a neve a mesterek társaságában. Ő a verseny favoritja és eddigi eredményei után itélve, joggal. Ha az utcán találkozna vele, inkább miniszteri titkárnak, mint sakkmasternek néznéd az elegáns, sudár termetű, angolosra vágott széke bajszu Aljechint, a ki csodálatosképpen nem dohányos, a mi pedig hozzátartozója a jó sakkozásnak. Mert Saemisch, a fiatal berlini mester viszont egymásután szívja a cigarettákat. Német cigarettát élvez, de annak daczára még mindig életben van, sőt egészen jól sakkozik, mert a nem régen befejezett bécsi nemzetközi versenyen például majdnem ugyanazon társaság ellen, a melyik Budapesten hadakozik egymással, érkezett be elsőnek, talán éppen egy — „ló”-hosszal. Budapesten indiszponáltan játszik, de ez nem zavarja meg abban, hogy ne mosolyogjon. Mosolyog, a mikor a középjátékban előnyösebb a hadállása, mint ellenfeléé, a kövér, szimpatikus képű Bogoljubov, de mosolyog akkor is, a mikor egy botrányosan rossz lépés után vesztesre áll, mosolyogva verekszik igazán bravurosán a végjátékban és hogyne mosolyogna, a mikor Bogoljubov a remis-ajánlatát elfogadja.

Aljechin gondolkodás közben a bajuszát ránczítja és szörnyen dühös, ha csak sugdolózzát is hall maga körül. A míg ellenfele gondolkodik, fel és alá sétál a teremben, odapislantva a mellette folyó játszmákra, majd ismét leül a helyére. Egyik este tizenegy óra tájban már biztos vesztesre állt ellenfele, Vajda dr., a ki azonban kétségbeesetten erőlködött, hogy remist csikarjon ki. Aljechin hidegvérrel huzogatja az utolsó kocka

Székesvárosi háziomda 1920

felé egyik parasztját, a mi újabb királynét jelent (bizony a sakktáblán ilyen karriért csinálnak a parasztok) és miután megtette a lépést, diszkrétan mosolyog a bajszja alatt. Mintha kérdezné:

— Hát még mindig nem adod fel a partit?

Hirtelen kapta fel szárnyára a hir Euvét (ejtsd: Öve), e husz évet alig elmúlt hollandi bajnokot, a kiben honfitársai már egy második Steinitz-ot, vagy Capablanca-t sejtének. A fiatal, látszólag nagyon gyenge fizikumu mester azonban egyelőre nem bírja a sorozatos versenyek idegölő fáradalmait és így történt, hogy nagyon változatos eredményekkel szerepel.

Grünfeld a kitűnő bécsi iskolából került ki és mintha megszálta volna a Schlechter szelleme, mert a pesti tornán nagyszerű formában van és erősen veszélyezteteti Aljechin első helyét. Szenvédelyesen elemzi a játszmákat; mulkoriban éjjel például odaültette magát szembe Kosztics-ot és megkérte, hogy játszzák le az asztali Tartakower-Grünfeld-játszma középjátékát. Grünfeld lépett Tartakower helyett, Kosztics pedig próbálta a Grünfeld hibáit korrigálni, de hiába törte a fejét, a hadállást ő sem bírta megmenteni. Végre dühösen fakad ki Kosztics:

— Borzasztó, hogy milyen komiszul játszott ez a partit. Miért kellett ezt elemezni?

— Mert csak tizenegy óra van, már pedig én éjjel előtt nem tudok elaludni. — feleli nyugodtan a hőrőrgas, pápaszemű Grünfeld.

Kosztics a nemzetközi társaságban mint Amerika ki-küldöttje szerepel. Pedig legjobb esetben jugoszlávnak számít, mert Verseczen született, a háború éveiben került ki a dollárok hazájába és azóta mint amerikai mester szerepel az egyes sakktornákon. Kosztics a kompániában az úgynevezett szép fin. Bozontos, göndör fekete haját a homlokába fésüli, úgy néz ki, mint egy dédelgetett tenorista és abban is hasonlít a tenoristákhoz, hogy a publikum hatására vadászik, a mely ugyan a sakkversenyen nem tapsokban, legfeljebb a nagyokat megillető „bámulatban” nyilvánulhat meg. Mert a tornán nemcsak hogy tapsolni, de még beszélni sem szabad. Táblák figyelmeztetik a nézőközönséget, hogy

„csendet kérünk”, de azonkívül is *Abonyi István dr.*, a Budapesti Sakk-Kör kitűnő titkára, a mostani verseny menagere és főrendezője, a ki maga is valamikor jeles sakkmeister volt, refrénszerűen ismételteti:

— Csendet kérünk.

Muszáj hallgatni, talán azért is nem megy nemzetgyűlési képviselő a sakkverseny közelébe.

A fogadási láz persze a saktornán is tombol. A bookmaker: az elegáns Szávay Zoltán dr., a kinek fogadási listáján a verseny elején az alábbi oddsokat olvastuk:

Aljechin	1 $\frac{1}{4}$	helyre	3 reá
Bogoljubov	1 $\frac{1}{2}$	„	2 $\frac{1}{2}$ „
Tartakover	2	„	1 $\frac{1}{2}$ „
Kosztics	3		
Euwe	5 $\frac{1}{2}$		
Grünfeld	6		
Saemisch	7		
Vajda	9		
Balla	10		
Sterk	12		
Steiner	15		
Schweiger	18		

Csodálatos szimatjnk volt a fogadóknak, mert az első és az — utolsó helyezettet tényleg eltalálták, azontul azonban rosszul kombináltak. A legcsufosabban a másodfavorit Bogoljubov maradt le, viszont a legjobban azok jártak, a kik Grünfeldet hatszoros pénzzel fogadhatták még meg az első napokban.

A magyar mestereket alig fogadták és az Aljechin tényleg győzni talál, Szávay dr. alaposan ráfizetne a bookmakerkedésre. Ugy kell neki, tanuljon a pesti könyvesektől oddsokat adni!

A sakkverseny különben napról-napra nagyobb látogatottságnak örvendett és örömmel konstatáltuk, hogy a legalókelőbb közönség érdeklődött a torna iránt. Feltűnő nagy számmal kibiczelnek az érdekesebb játszmáknál a nemzeti hadsereg tisztjei. Legnagyobb a tolongás a késő délutáni órákban, a mikor sűrű sorokban állják körül a nevesebb mestereket. Boldog az, a ki a mesterek közvetlen közelében az első sorban ülhet, míg a hátulállók a székekre állnak fel, hogy valamit láthassanak, ha mást nem, hát legalább a mesterek — cigarettáinak a füstjét.

A sajtónak külön asztalt rezervált a figyelmes Abonyi dr. és a késő esti órákban maguk a sakkmeisterek is közénk ülnek és ott írják meg terjedelmes távlati tudósításaikat a külföldi lapok számára.

A sakkversenyre járni, ez volt a divat mostanában Pesten, különben az első és talán az egyetlen divat, a minek a nők csodálatosképpen nem hódoltak. Mert nőt alig lehetett látni a versenyen. És igazuk is van a hölgyeknek, ők nem szeretik az olyan játékot, a melyben a partnert néhány lépés után meg lehet mattolni és a hol nem feltétlenül ők adják a mattot.

Herendi Artur.